Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.3ον. | Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰανουαρίου 1896 | Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 4

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 17)

Ἀναχωρήσασα ἐκ Σακραμέντου, ἡ Ἐδδρομος Οἰκία διηυθύνθη βορειοανατολικῶς. Ἐπρόκειτο νὰ μεταβοῦν εἰς τὰ σύνορα διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ καὶ νὰ διασχίσουν τὴν Σιέρραν Νεβάδαν, ἤτοι περίπου διακόσια χιλιόμετρα μέχρι τῶν στενῶν τῆς Σενόρας, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἔφθανον εἰς τὰς ἀτελευτήτους ἀνατολικὰς πεδιάδας.

Σχεδὸν ἅμα τῇ ἐκ τῆς πόλεως ἐξόδῳ των, τὸ ἔδαφος ἤρχισε νὰ παρουσιάζῃ ἀνωφέρειαν. Ἔβλεπέ τις τὴν Σιέρραν, ἥτις περιβάλλει μεγαλοπρεπῶς τὴν παναρχαίαν ἐκείνην Καλιφορνίαν διὰ τῶν βουνοσειρῶν της μὲ τὰς πυκνάς των δρύας καὶ μὲ τὰς ἀκροτόμους αὐτῶν κορυφὰς τὰς αἰρομένας ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς ὕψος πεντακισχιλίων μέτρων. Ἦτο ὡσεὶ προπύργιον χλοερόν, τὸ ὁποῖον ἐχορήγησεν ἡ φύσις εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅπου μὲ τόσην ἀφθονίαν ἔχυσε τὸν χρυσόν, τὸν χορτάσαντα τὴν ἀνθρωπίνην ἀπληστίαν. Ἐπὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθει ἡ Ἐδδρομος Οἰκία, αἱ πόλεις δὲν ἐσπάνιζαν: ἡ Ζάξον, ἡ Μοκελάνη, ἡ Πλασερβίλλη· ἀλλ' ὀλίγον ἐσταματοῦσεν εἰς αὐτὰς ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ, ὁσάκις ἤθελε νὰ γόρασῃ τίποτε ἢ νὰ διέλθῃ νύκτα ἡσυχωτέραν. Ἔσπευδε νὰ περάσῃ τὰ ὄρη τῆς Νεβάδας, τὴν χώραν τῆς Μεγάλης Ἀλμυρᾶς Λίμνης, τὸ πελώριον ὕψωμα τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων. Ἦτο τὸ δυσκολώτερον μέρος τοῦ δρόμου αὐτὸ καὶ τὸ διήρχοντο μετὰ κόπου καὶ βραδύτητος. Ἡ ἀνώμαλος ὁδὸς παρουσίαζε πολλοὺς ἐλιγμούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποφεύγωσι. Πρὸς ἐπίμετρον, ἂν καὶ ἡ χώρα εὑρίσκεται εἰς τὸν 38ον παράλληλον κύκλον, ὁ ὁποῖος ἐν Εὐρώπῃ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν τῆς Σικελίας καὶ Ἱσπανίας, τὰ τελευταῖα ψύχη τοῦ χειμῶνος διετήρουν ὅλην αὐτῶν τὴν δριμύτητα. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας, προχωρούσης τῆς ἀνοίξεως, ἡ Καλιφορνία θὰ ἐγίνετο πάλιν ἡ ὑπὲρ πάσας πλουσία εἰς βλάστησιν χώρα, ἡ γόνιμος μήτηρ, ὅπου ὁ σπόρος τῶν δημητριακῶν ἑκατονταπλασιάζεται, ὅπου τὰ ποικιλώτατα προϊόντα τῶν τροπικῶν καθὼς καὶ τῶν εὐκράτων ζωνῶν ἀπαντῶσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἀφθονίας, τὸ σακχαροκάλαμον, ἡ ὄρυζα, ὁ καπνός, τὰ πορτοκάλια, τὰ λεμόνια, αἱ ἐλαῖαι, ὁ ἀνανὰς καὶ ἡ βανάνα. Τὸν πλοῦτον τοῦ καλιφορνείου ἐδάφους ἀποτελεῖ οὐχὶ ὁ χρυσός, ἀλλ' ἡ ἀπαράμιλλος αὕτη βλάστησις, ἡ ἀναδιδομένη ἐκ τῶν σπλάγχνων του.

— Λυποῦμαι ποῦ φεύγω ἀπὸ αὐτὸν τὸν τόπον, ἔλεγεν ἡ Κορνηλία, εἰς τὴν ὁποίαν ἤρεσε κάπως ἡ καλοφαγία.

— Τί λαίμαργη που εἶσαι! ἀπήντα ὁ Κασκαμπέλ μειδιῶν.

— Ὄχι γιὰ μένα, καίμενε γιὰ τὰ παιδιά!

Ἐπὶ πολλὰς ἤδη ἡμέρας ὡδοιπόρουν παρὰ τὰς ἄκρας δασῶν, διαμέσου λειβαδίων καταπρασίνων. Ὅσῳ πολυάριθμα καὶ ἂν ἦσαν τὰ χορτοφάγα, τὰ τρεφόμενα ἐξ αὐτῶν, δὲν ἦσαν ἱκανὰ νὰ καταστρέψουν τὸν χλοερὸν τάπητα, τὸν ἀπαύστως ὑπὸ τῆς φύσεως ἀνανεούμενον. Ἀκαταγώνιστος καὶ ἀνεξάντλητος τῷ ὄντι ἡ δύναμις τῆς βλαστήσεως ἐν Καλιφορνίᾳ. Εἶνε ἡ ἀποθήκη τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, οἱ δ' ἐμπορικοὶ στόλοι, οἱ ἐξάγοντες τὰ προϊόντα της, δὲν κατορθώνουν νὰ την ἐξαντλήσουν!

« Μᾶς ἔκλεψαν ! ἀνέκραξε » (Σελ. 27, στηλ. α'.)

Ἡ Ἐδδρομος Οἰκία διέτρεχε κατὰ μέσον ὅρον ἓξ ἕως ἑπτὰ λεύγας τὴν ἡμέραν, — ὄχι περισσότερον. Τόσας ἔκαμνε πάντοτε, περιφέρουσα τοὺς κατοίκους της ἀνὰ πάσας τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὅπου τὸ ὄνομα τοῦ Κασκαμπὲλ εἶχε καταστῆ γνωστότατον ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Μισισσιπῆ μέχρι τῆς Νέας Ἀγγλίας. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τότε ἐστάθμευον εἰς κάθε πόλιν, διὰ νὰ δίδουν παραστάσεις. Ἀλλ' ἤδη, τὸ ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς τοῦτο ταξείδιον, δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ ἐκπλήξῃ τὰ πλήθη... Δὲν ἐπρόκειτο περὶ καλλιτεχνικῆς περιοδείας, ἀλλὰ περὶ ἐπιστρο-

φῆς εἰς Εὐρώκην, εἰς Νορμανδίαν...

Τὸ ταξείδιον ἐγίνετο φαιδρότατον· πόσαι ἀκίνητοι οἰκίαι θὰ ἐζήλευον τὴν εὐτυχίαν, ἥτις ἐβασίλευεν εἰς τὴν τροχοφόρον ἐκείνην κατοικίαν! Ἐγέλων, ἐτραγώδουν, διεσκέδαζον, ἠστείζοντο, καὶ οὐχὶ σπανίως τὸ κέρας τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν ὅπως ἤξευρεν ὁ Ἀλέκος, ἔτρεπεν εἰς φυγὴν τὰ πτηνά, ὄχι ὀλιγώτερον φιλοκέλαδα ἀπὸ τὴν φαιδράν αὐτὴν οἰκογένειαν.

Καλὰ ὀλ' αὐτά· ἀλλ' αἱ ἡμέραι τοῦ ταξειδίου δὲν ἔπρεπεν ἀναγκαίως νὰ εἶνε ἡμέραι διακοπῶν καὶ ἀργίας ἀπολύτου.

«Παιδιά! ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ· θὰ σκουριάσουμε!»

Διὰ τοῦτο εἰς τοὺς μικροὺς σταθμούς, ἐνῷ ἀνεπαύοντο οἱ ἵπποι, ἡ οἰκογένεια δὲν ἀνεπαύετο διόλου. Πολλάκις οἱ Ἰνδοὶ ἔσπευδον νὰ ἴδουν τὸν Γιάννην γυμναζόμενον εἰς τὰ παιγνίδια τῆς ἰσορροπίας, τὴν Ναπολέαιναν ἐπαναλαμβάνουσαν κομψά τινα βήματα σχοινοβασίας, τὸν Ἀλέκον ἀναπηδῶντα εἰς τὸν ἀέρα ὡς σφαῖρα ἐλαστική, τὴν Κυρίαν Κασκαμπέλ αἴρουσαν βάρη καὶ τὸν Κασκαμπέλ ἐγκαστριμυθοῦντα, ἐνῷ συγχρόνως ὁ Ζόκος ἐφλυάρει εἰς τὸ κλωβίον του, οἱ δὲ κύνες ἔκαμνον τὰ παιγνίδιά των καὶ ὁ Τζὼν Μπούλ τοὺς μορφασμούς του.

Ἐν τούτοις τὴν νύκτα τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον καὶ ὁ δρόμος ἐγίνετο ὁλονὲν ἀνωμαλώτερος καὶ τραχύτερος. Πῶς θὰ διήρχοντο ὅλην τὴν Σιέρραν Νεβάδαν; Ὁ Κασκαμπέλ ἤρχισε νανησυχῇ καὶ νὰ σκέπτεται, μεθ' ὅλην του τὴν φαιδρότητα. Ὅταν θἀνήρχοντο ὑψηλότερα, τὸ κλῖμα θὰ ἦτο ἀκόμη δριμύτερον. Οὐδὲν φοβερώτερον τῷ ὄντι τῶν ραγδαιοτάτων ἐκείνων βροχῶν, τῶν δεινῶν χιονοστροβίλων, τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀγρίων καταιγίδων τοῦ ὄρους. Ἄλλως αἱ ἀνώτεραι διόδοι κεῖνται ὑπεράνω τῆς ζώνης τῶν αἰωνίων χιόνων· πρέπει δὲ νὰ διασχίσῃ τις πλέον τῶν δύο χιλιάδων μέτρων διάστημα διὰ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Μορμόνων.

Ὁ Κασκαμπέλ ἐσκέπτετο νὰ κάμῃ ὅ,τι εἶχε κάμῃ καὶ ἄλλοτε εἰς παρομοίας περιστάσεις. Θὰ προσελάμβανεν εἰς ἐπικουρίαν καὶ ἄλλους ἵππους ἐκτὸς τῶν ἰδικῶν του, τοὺς ὁποίους θὰ ἐνοικίαζεν ἀπὸ τὰ χωρία ἢ ἀπὸ τὰ ὑποστατικὰ τοῦ ὄρους, καὶ ἀνθρώπους, Ἰνδοὺς ἢ Ἀμερικανούς, ὡς ὁδηγούς. Βαρὺ κάπως τὸ ἔξοδον, ἀλλ' ἀναγκαῖον.

Τὴν ἑσπέραν τῆς 27 ἔφθασαν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ στενοῦ τῆς Σενόρας. Αἱ κοιλάδες, τὰς ὁποίας εἶχον διέλθῃ ἕως τώρα, δὲν παρουσίασαν ἢ ἀσημάντους ἀνωμαλίας, ὁ δὲ Βερμοὺτ καὶ ὁ Μονομάχος ἔσυραν τὴν ἅμαξαν σχετικῶς ἄνευ πολλοῦ κόπου. Ἀλλὰ τώρα δὲν ἠδύναντο νὰ προχωρήσωσι βῆμα, οὔτε τῇ βοηθείᾳ ὁλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ. Ἐστάθμευσαν λοιπὸν ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην, διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἦτο ἀνάγκη ἐπικουρίας. Εὐτυχῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἐντελῶς ἔρημον. Τῇδε κακεῖσε, διὰ μέσου τῶν δένδρων ἔλαμπον φῶτα, ἐκεῖ δὲ πλησίον ὑψοῦτο καὶ μία ἀρκετὰ μεγάλη ἀγροτικὴ ἔπαυλις. Ἑπομένως καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἐσπάνιζαν· ἀλλ' ἄρά γε θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ ἔλθωσιν εἰς βοήθειαν τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας;

Τοῦτο ἐσκέπτετο ὁ οἰκογενειάρχης, ὅταν ἐπλησίασαν τὴν ἅμαξάν του ἰνδοί τινες, ἐκ τῶν περὶξ οἰκούντων. Παρ' αὐτῶν ἐζήτησε τὴν πρώτην βοήθειαν ὁ Κασκαμπέλ, καὶ εἶδε μ' εὐχαρίστησίν του ὅτι οἱ Ἰνδοὶ ἐκεῖνοι συγκατετέθησαν προθύμως νὰ παράσχωσι νωπὰ τρόφιμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ χόρτον εἰς τὰ ζῷα, ἀντὶ μικρᾶς ἀποζημιώσεως.

Τὴν ἑσπέραν ταύτην δὲν ἐγένετο λόγος περὶ γυμνασίων.

Ὅλοι ἦσαν ἐξηντλημένοι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας, ἀφ' οὗ μέγα μέρος τοῦ δρόμου ἠναγκάσθησαν νὰ το κάμουν πεζῇ, διὰ νὰνακουφίσουν ὀλίγον τοὺς ἵππους. Ὁ Κασκαμπέλ λοιπὸν ἐχορήγησεν ἄδειαν ἀναπαύσεως, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ παραταθῇ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διὰ τῆς Σιέρρας πορείας.

Ἀφ' οὗ ὁ Κασκαμπέλ ἐπεστάτησεν εἰς τὰ τῆς σταθμεύσεως, ἀνέθεσε τὴν φύλαξιν τῆς κινητῆς οἰκίας εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του καὶ παραλαβὼν τὸν Μακρολέλεκαν διηυθύνθη πρὸς τὴν ἔπαυλιν, τῆς ὁποίας ἐκάπνιζαν διὰ μέσου τῶν δένδρων αἱ καπνοδόχοι.

Ἐκεῖ κατῴκει Καλιφόρνιός τις μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὁ ὁποῖος ὑπεσχέθη εἰς τὸν Κασκαμπέλ νὰ τῷ δώσῃ ὑπ' ἐνοίκιον τρεῖς ἵππους καὶ δύο ὁδηγούς. Οὗτοι θὰ ὡδήγουν τὴν τροχοφόρον οἰκίαν μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἀρχίζουν αἱ κατωφέρειαι, αἱ πρὸς τ' ἀνατολικά· ἐκεῖθεν δὲ θὰ ἐπανήρχοντο μὲ τοὺς ἵππους των. Μόνον ὅτι τοῦτο θὰ ἐστοίχιζεν ἀκριβά.

Ὁ Κασκαμπέλ, ὡς ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν νὰ οἰκονομῇ τὰ χρήματά του, ἐσυζήτησεν ἀρκετὰ τὴν ζητουμένην τιμήν, ἕως οὗ κατώρθωσε νὰ την καταβιβάσῃ εἰς τὸν ἐλάχιστον ὅρον. Καὶ ἀφ' οὗ ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε τόσον καλά, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Εὐδρόμου Οἰκίαν, ἐδείπνησε φαιδρότατα μετὰ τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐκοιμήθη.

Τὴν πρωΐαν ἐνωρὶς διέταξε νὰ ζεύξουν καὶ ἡ διάβασις τῶν στενῶν ἤρχισεν ὑπὸ αἰσίους οἰωνούς. Οἱ τρεῖς ἵπποι τοῦ Καλλιφορνίου ἦσαν ἰσχυρὰ ζῷα καὶ ἔσυραν τὴν ἅμαξαν ἄνευ κόπου. Ἀλλ' ἄρά γε καὶ οἱ ὁδηγοὶ ἦσαν καλοὶ καὶ πιστοὶ ἄνθρωποι καὶ ἠδύνατό τις νὰ βασισθῇ ἐπ' αὐτῶν; Ἰδοὺ τί ἀνησύχει τώρα τὸν Κασκαμπέλ.

Ἰσχυροί, εὔσωμοι ἄνδρες καὶ οἱ δύο ἦσαν μιγάδες, κατὰ τὸ ἥμισυ Ἰνδοὶ καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ Ἄγγλοι. Ὦ καὶ τί το ἤξευρεν ὁ Κασκαμπέλ... Πόσον γρήγορα θὰ τους ἀπέπεμπε!

Ἡ ὄψις των δὲν ἐνέπνεε πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Κορνηλίαν. Ὁ Γιάννης συνεμερίζετο τῆς μητρός του τὴν γνώμην, ἡ ὁποία ἦτο ἐπίσης καὶ γνώμη τοῦ Μακρολέλεκα. Ὁ Κασκαμπέλ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔπεσε σὲ καλὰ χέρια. Ἀλλὰ τέλος πάντων! Δύο ἄνθρωποι δὲν ἦτο εὔκολον νὰ τα βάλουν μὲ τόσους ἐκεῖ μέσα!

Ἄλλας κινδυνώδεις συναντήσεις εἰς τὴν Σιέρραν δὲν ἐφοβοῦντο. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἀσφαλεῖς. Παρῆλθεν ὁ καιρός, καθ' ὃν οἱ καλλιφόρνιοι μεταλλευταὶ ἐπάλαιον πρὸς τοὺς κακοποιούς, τοὺς συρρέοντας ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς διὰ νὰ φονεύουν, νὰ κλέπτουν καὶ νὰρπάζουν. Ὁ λύντσειος νόμος(*) τοὺς ἐσωφρόνισεν. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Κασκαμπέλ, ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀπεφάσισε νὰ λάθῃ τὰ μέτρα του.

Οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους εἶχον παραλάβῃ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν, ἦσαν λίαν ἐπιδέξιοι καρραγωγεῖς. Ὅθεν ἡ ἡμέρα διῆλθεν ἄνευ ἀπευκταίου καὶ προπαντὸς ἐπὶ τούτῳ ἐχαίροντο. Ἤρκει νὰ θραυσθῇ τροχός τις ἢ ἄξων, διὰ νὰ περιέλθωσιν οἱ κάτοικοι τῆς τροχοφόρου οἰκίας, μακρὰν πάσης κατοικίας καὶ ἄνευ μέσου νὰ ἐπανορθώσουν τὴν βλάβην εἰς τὴν μεγαλητέραν ἀμηχανίαν.

Ἀγρία ἦτο τῆς στενῆς διόδου ἡ ὄψις. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ πίτεις μελαναί, ἀνευ πάσης ἄλλης βλαστήσεως, καὶ πόα ἀραιὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πελώριαι σωρεῖαι βράχων ἐπολυπλασίαζον τοὺς ἐλιγμοὺς τῆς ὁδοῦ, μακρὰν δ' ἐφαίνετο ἡ ὑψηλὴ κορυφὴ τοῦ Κάστελ-Πήκ, ὑπερέχουσα πάσης ἄλλης κορυφῆς καὶ φθάνουσα μέχρι τῶν νεφῶν.

Περὶ τὴν πέμπτην ὥραν, ἐν ᾧ διεχύνετο τὸ ἑσπερινὸν σκότος, ἔπρεπε νὰ διέλθουν μίαν δύσκολον καμπήν. Ἡ κατωφέρεια ἦτο μεγάλη πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, διὰ τοῦτο ἐδέησε νὰ ἐλαφρώσουν ὀλίγον τὴν ἅμαξαν ἀπὸ τὸ φορτίον της καὶ νὰ θέσουν ὀπίσω πολλὰ τῶν πραγμάτων, τῶν τοποθετημένων εἰς τὸ ἐμπρόσθιον αὐτῶν διαμέρισμα.

Ὅλοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν καὶ μετ' ἐξαιρετικοῦ ὄντως ζήλου οἱ δύο ὁδηγοί. Ὁ Κασκαμπέλ, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι, ἤρχισαν νὰ μεταβάλλουν ἰδέαν περὶ αὐτῶν. Ἄλλως τε, μετὰ δύο ἡμέρας ἀκόμη, ὁ ἀνήφορος ἐτελείωνε καὶ τὰ ἐπικουρικὰ ζῷα μετὰ τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐπέστρεφον εἰς τὴν ἀγροτικὴν ἔπαυλιν.

Ἀφ' οὗ εὑρέθη τὸ μέρος ὅπου θὰ ἐστάθμευον, ἐν ᾧ οἱ ὁδηγοὶ ἀπεζεύγνυον τοὺς ἵππους, ὁ Κασκαμπέλ, οἱ δύο του υἱοὶ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ὀπισθοχώρησαν κατὰ ἑκατοντάδα βημάτων καὶ ἔφεραν τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφήσῃ ἔξω.

Καλὸν δεῖπνον ἐτερμάτισε τὴν ἡμέραν ταύτην καὶ κατόπιν ἀνεπαύθησαν.

Ὁ Κασκαμπέλ παρεχώρησε θέσιν διὰ τοὺς ὁδηγοὺς εἰς ἓν τῶν διαμερισμάτων τῆς ἁμάξης· ἀλλ' ἐκεῖνοι ἠρνήθησαν βεβαιώσαντες ὅτι θὰ ἐκοιμῶντο κάλλιστα ὑπὸ τὰ δένδρα, σκεπασμένοι μὲ τὰ βαρέα των σκεπάσματα καὶ φυλάσσοντες οὕτω καλλίτερον τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου των.

Μετά τινας στιγμὰς ὅλοι ἐκοιμῶντο.

Τὴν ἑπομένην, ἅμα τῇ αὐγῇ, ἠγέρθησαν, ὁ δὲ Κασκαμπέλ, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Μακρολέλεκας, πρῶτοι ἐξελθόντες ἐκ τῆς ἁμάξης, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχον βάλῃ τὴν προτεραίαν τὸν Βέρμουτ καὶ τὸν Μονομάχον.

Καὶ οἱ δύο εὑρίσκοντο ἐκεῖ· ἀλλ' οἱ τρεῖς ξένοι ἵπποι εἶχον ἐξαφανισθῇ.

Νομίζοντες ὅτι δὲν θὰ εὑρίσκοντο μακράν, ἔτρεξαν νὰ διατάξουν τοὺς ὁδηγοὺς νὰ τους φθάσουν.

Ἀλλ' οὔτε οἱ ὁδηγοὶ δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ. Τί ἔγιναν ἄρά γε;

— Θὰ κυνηγοῦν τὰ ἄλογά των, χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Εἰ ὠέ!... ἀνέκραξεν ὁ Μακρολέλεκας διὰ φωνῆς ὀξείας, ἀκουσθείσης εἰς μεγάλην ἀπόστασιν.

Οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Νέα διάτορος κραυγὴ ἐκ μέρους τοῦ Κασκαμπέλ καὶ τοῦ Γιάννη, οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεψαν.

Καὶ πάλιν οὐδεμία ἀπάντησις.

— Εἴδατε ποῦ δέν μας ἐγέλασαν τὰ μουτρά των; ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ.

— Γιατί ἄρά γε νὰ φύγουν καὶ νὰ μας ἀφήσουν; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Κάτι θὰ ἔκαμαν, εἶνε ἀδύνατον!

— Τί;

— Τί;.. Στάσου.. Τώρα θὰ ἰδοῦμε!

Καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ Μακρολέλεκα, ὁ Κασκαμπέλ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν «Εὐδρόμου Οἰκίαν».

Ἀνῆλθεν, ὤθησε τὴν θύραν, διέσχισε τὰ διαμερίσματα, ὥρμησεν εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ ἐξῆλθε πάλιν, εἰς διάστημα ὀλίγων στιγμῶν.

— Μᾶς ἔκλεψαν! ἀνέκραξε.

— Τὸ χρηματοκιβώτιον! εἶπεν ἡ Καρνηλία.

— Ναί, μᾶς το ἔκλεψαν, τὰ σκυλιά!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Σ.Μ.—Κατὰ τὸν λύντσειον νόμον, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις οἱ πολῖται οἱ συλλαμβάνοντες ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν ἔνοχον, δικάζουσιν αὐτὸν οἱ ἴδιοι καὶ ἐκτελοῦσιν αὐτοστιγμεὶ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινήν.

Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΓΕΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΛΑΡΓΟΣ

Ἔστησε κάποιος γεωργὸς τὰ δίκτυα σὲ χωράφι
ξανθὸ σὰν τὸ χρυσάφι,
καὶ μὲ χαρά του ἔπιασε τἀχόρταγα γεράνια,
ποῦ ἔτρωγαν τὰ στάχυα του πετῶντας 'στὰ οὐράνια.
Τὴν ὥρ' αὐτὴ ἐκάθισε 'στὸ δίκτυ ἕνα λελέκι
κ' ἐπιάσθη τἀσυλλόγιστο —αὐτό που τὸ τουφέκι
πολλὲς φορὲς ἀστόχησε — καὶ κλαίοντας 'στὸ γεωργό:
«Γεράνι, λέει, δὲν εἶμ' ἐγώ.
Εἶμαι λελέκι, χρήσιμο πουλὶ τὰ φείδια πνίγω
καὶ μόνο γιὰ τὰ ἑρπετὰ πλατὺ τὸ στόμ' ἀνοίγω!»
Κι' ὁ γεωργὸς 'στὰ χέρια του τὸν λέλεκα κρατῶντας
ἔτσι τοῦ λέει γελῶντας:
«Δὲν ξέρω τεῖσαι καὶ τί λὲς μὲ τόση 'περηφάνεια.
ἀφοῦ 'στὸ δίκτυ ἐπιάσθηκες μαζὶ μὲ τὰ γεράνια,
θὰ εἰπῇ πως εἶσαι σύντροφος, κλέφτης καὶ σύ πως εἶσαι,
καὶ πρέπει μὲ τὰ κλέφτικα πουλιὰ νὰ τιμωρῆσαι!»

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου] Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΙ Μ' ΑΡΕΣΕΙ

Κι' ἂν μου κτῖστε καὶ παλάτια
καὶ μου 'πῆτε: «κάτσ' ἐδῶ»,
δὲν γυρνῶ τὰ δυό μου μάτια
μιὰ στιγμούλα νὰ τα ἰδῶ,

Κι' ἂν μου στῆστε κ' ἕνα θρόνο
μὲ χρυσάφι καπνιστό,
μηδ' αὐτόν, σᾶς βεβαιόνω,
δὲν θέ νὰ τον λιμπιστῶ.

Καθενοῦ πουλιοῦ τ' ἀρέσει
μόνο ἡ ἴδια του φωλιά —
Μένα μοναχὰ μιὰ θέσι:
Τῆς μαμᾶς μου ἡ ἀγκαλιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Ο ΚΑΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ

Κατῴκουν ἀμφότεροι εἰς τὸν ἴδιον σταῦλον. Ἀλλὰ τί σταῦλον! Ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀνέτους καὶ φωτεινοὺς ἐκείνους τῶν ἀγροκηπίων, ὅπου τὰ ἄλογα τοποθετοῦνται παραλλήλως, τὸ ἓν πλησίον τοῦ ἄλλου καὶ δύνανται νὰ συνομιλοῦν μεταξύ των ἡσύχως, νὰ διηγῶνται τί τους συνέβη κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ὅταν ἐπιστρέφουν ἐκ τῆς ἐργασίας των, νὰνταλλάσσουν τὰς σκέψεις των καὶ τὰς ἐντυπώσεις των, ἴσως, φεῦ! ὄχι πάντοτε κολακευτικὰς διὰ τοὺς αὐθέντας των!... Ἦτο ἀπὸ τοὺς σταύλους, τοῦ νέου συστήματος, ὅπου τὰ ζῷα εἶνε καταδικασμένα εἰς αὐστηρὰν μόνωσιν· διὰ τοῦτο ὁ Καρᾶς ἔζη πολὺ μονότονον βίον, κλεισμένος εἰς τὸ κελλίον αὐτοῦ τοῦ σταύλου καὶ τρώγων τὴν ἐπιμελῶς ζυγιζομένην τροφήν του, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανένα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του.

Ἄλλως τε ἐξήρχετο πολὺ σπανίως. Ἡ κυρία του, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ἡλικιωμένη, ἐκουράζετο ὁσάκις ἐξήρχετο καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ἴδιον συνέβαινε καὶ μὲ τὸν ἵππον της· οὕτω συχνάκις παρήρχοντο πολλαὶ ἡμέραι χωρὶς ὁ δυστυχὴς Καρᾶς νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σταύλου.

Ὦ, πόσον θὰ ἦτο πληκτικὴ ἡ ζωή του μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ μελαγχολικὴν ἐκείνην φυλακήν, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν συντροφιὰν τοῦ Πιστοῦ! Ὁ Πιστὸς ἦτο ἕνα μικρὸ σκυλάκι, πολὺ ἄσχημο, ἀλλὰ τόσῳ καλὸ που δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φανταστῆτε! Αὐτὸς δὲν ἦτο κλεισμένος· ἐγύριζεν εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν ἐλευθέρως, ἐπήγαινεν εἰς τὸν κῆπον, ἐκήγαινεν ἐπάνω κάτω, καὶ εἶχεν ἕνα σωρὸ πράγματα καθημέραν νὰ διηγῆται εἰς τὸν Καρᾶν. Οὔτε ποῦ ἐδυσκολεύετο διόλου νὰ λέγῃ τί ἐσκέπτετο περὶ τῶν κυρίων του! Μερικοὶ νομίζουν ὅτι τὰ σκυλάκια δὲν βλέπουν τίποτε, ἀλλ' ἀπεναντίας τίποτε δὲν τοις διαφεύγει, καὶ ὅταν εἶνε ἐξυπνα, ὅπως ὁ Πιστός, τὰ διηγοῦνται καὶ τα ἐνθέτουν μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ μὲ πολλὴν κωμικὴν χάριν. Ἂν τὸ ἀγοράκι τῆς κυρίας ἔκαμνε καμμίαν ἀταξίαν, ἂν τὸ κοριτσάκι τῆς κυρίας ἔκαμνε κανένα πεῖσμα, ὁ Πιστός τα διηγεῖτο ὅλα εἰς τὸν φίλον του καὶ μὲ τὸν τρόπον πού τα παρίστανε, ἐγέλων καὶ οἱ δύο εἰς βάρος τῶν μικρῶν των κυρίων...

Τὸ καλὸ πού σας θέλω, παιδιά μου, νὰ μὴ ἐμπιστεύεσθε πολὺ τὰ σκυλάκια σας καὶ νὰ μὴν κάμνετε τίποτε κακὸν ὅταν εἶνε παρόντα... καὶ ἀκόμη ὅταν εἶνε ἀπόντα, διότι ποῖος εἰξεύρει μήπως ὁ ποντικός που τρέχει, ἡ γάτα πού τον κυνηγᾷ, ἡ μυῖα που βομβεῖ καὶ ἡ πεταλούδα που περνᾷ, μήπως πηγαίνουν— καὶ αὐταὶ ἐπίσης— νὰ το διηγηθοῦν εἰς ἄλλους!

* *

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Ὅσοι ἔχετε τὸ εὐτύχημα νὰ ζῆτε εἰς τὰς Ἀθήνας, παρέστητε κατ' αὐτὰς εἰς ἐκτάκτως μεγαλοπρεπὲς καισπάνιον θέαμα: εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Μητροπολίτου.

Διὰ σᾶς πᾶσα περιγραφὴ θὰ ἦτο περιττή· ἀλλὰ καὶ οἱ μακρὰν ζῶντες εὐκόλως φαντάζονται τί εἴμπορεῖ νὰ προκύψῃ ὅταν μία ὁλόκληρος πρωτεύουσα συγκεντρόνεται περὶ τὸ φέρετρον τοῦ Ἀρχηγοῦ

† Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Γερμανός

τῆς Ἐκκλησίας, προσώπου ἱεροῦ, τὸ ὁποῖον ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἐσέβοντο καὶ ἠγάπων, ὄχι μόνον διὰ τὸ ὑψηλόν του ἀξίωμα, ἀλλὰ προπάντων διὰ τὰς χριστιανικάς του ἀρετάς. Ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι τοῦ ἐπαίτου, ἀπὸ τοῦ Παλατίου μέχρι τῆς καλύβης, παντοῦ πένθος, παντοῦ δάκρυα, παντοῦ λύπη εἰλικρινής. Χιλιάδες ἀνθρώπων μετέβησαν εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ ἠσπάσθησαν εὐλαβῶς τὴν χεῖρα τοῦ μεγάλου νεκροῦ· χιλιάδες ἀνθρώπων προέπεμψαν αὐτὸν μέχρι τῆς τελευταίας του κατοικίας· ὅλος ὁ στρατὸς συνέρρευσε διὰ νὰ ποδώσῃ τὰς ἐπικηδείους τιμάς· οἱ στέφανοι, οἱ ὁποῖοι κατετέθησαν ἐπὶ τοῦ φερέτρου, ἐφέροντο εἰς διπλῆν ἀτελεύτητον σειρὰν καὶ ὅ,τι ἐπίσημον ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει ἡ πρωτεύουσά μας, παρηκολούθει ἐν συγκινήσει καὶ τάξει τὴν μεγαλοπρεπῆ πομπήν, τὴν λαμπράν, τὴν πολύχρωμον, τὴν ἀπαστράπτουσαν, ἡ ὁποία ὁλόκληρος ἀπετέλει ὡς μίαν αἴγλην δόξης περὶ τὸ σεπτὸν πρόσωπον τοῦ νεκροῦ.

Καὶ ὅμως ποῖος θὰ το πιστεύσῃ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐδοξάσθη τόσον, ὁ ὁποῖος ἐκάθησεν εἰς θρόνον καὶ ἐφόρεσε στέμμα, ὁ ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὴν χεῖρα ἠσπάσθησαν Αὐτοκράτορες καὶ Βασιλεῖς, καὶ τοῦ ὁποίου ἐλάμπρυνε τὴν κηδείαν μία ὁλόκληρος βασιλικὴ οἰκογένεια—ἦτο μίαν φορὰν ἓν παιδίον, πτωχόν, ἔρημον καὶ ἐγκατελελειμμένον! Υἱὸς ναύτου πτωχοῦ, ἐγεννήθη εἰς μικρὸν χωρίον τῆς Κεφαλληνίας, ἦτο δὲ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν, ὅταν ἔχασε τὸν πατέρα του. Ποῖος τότε, βλέπων τὸ ἄπορον, τὸ σχεδὸν ρακένδυτον ἐκεῖνο ὀρφανόν, θὰ ἐσκέπτετο ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἠνήρχετο τόσον ὑψηλά, ποία μάγισσα θὰ ἐτόλμα νὰ τῷ προφητεύσῃ τοιοῦτον ἔνδοξον μέλλον! Ἀλλ' ὁ μικρὸς ὀρφανὸς δὲν ἦτο φύσις κοινή. Ἂν ἐστερεῖτο πλούτου καὶ ἀναπαύσεων καὶ βιβλίων καὶ προστατῶν, εἶχεν ὅμως δύο μεγάλα προσόντα, τὰ ὁποῖα ἀνεπλήρουν ὅλην τῆς τύχης τὴν δυσμένειαν: εἶχεν εὐφυΐαν καὶ θέλησιν. Δι' αὐτῶν καὶ μόνων ἐπρόκοψεν ὁ Γερμανὸς Καλλιγᾶς καὶ βαθμηδόν, ὁ-λονὲν ἐργαζόμενος, ὁλονὲν προαγόμενος, ὁλονὲν προκόπτων, ἠκολούθησε μέχρι τέλους τὸν λαμπρὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος τον ὡδήγησε πρὸς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον. Καὶ ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπαξίως καί τον ἐτίμησεν ὅσον ἐτιμήθη, ἀναδειχθείς, κατὰ τὴν κοινὴν ὁμολογίαν, ὁ κάλλιστος τῶν ἀρχηγῶν, τοὺς ὁποίους εἶδεν ἕως τώρα ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία.

Ὁποία παρηγορία τὸ λαμπρὸν παράδειγμα τοῦ Μητροπολίτου δι' ὅλα τὰ πτωχὰ παιδία, τὰ στερούμενα καὶ κοπιάζοντα σήμερον διὰ νὰ γίνωσιν εἰς τὸ μέλλον κάτι! Θὰ ἴδουν ὅτι ἡ λαμπρὰ καταγωγή, ὁ πλοῦτος, τὰ ἄφθονα μέσα δὲν εἶνε πάντοτε τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια, δι' ὧν κατακτᾶται ἡ δόξα. Ὄχι! οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι δημιουργοῦνται μόνοι των, ἐκ τοῦ μηδενὸς· αὐτῶν δὲ πολλάκις ὅσον ἔνδοξος εἶνε ὁ τάφος, τόσον ταπεινὴ ἡ κοιτὶς καὶ ἄσημος.

Ἂν θέλετε μάλιστα, ἠμπορῶ νὰ σας φέρω σήμερον καὶ ἕν ἄλλο, ἀκόμη λαμπρότερον παράδειγμα.

Ἄλλου εἴδους δόξα ὁ Γεώργιος Βιζυηνός. Εἶνε μία τῶν κορυφῶν, ἓν τῶν ἐνδοξοτέρων ὀνομάτων τῆς νέας ἑλληνικῆς φιλολογίας. Ἔχει γράψῃ θαυμάσια ποιήματα καὶ διηγήματα, τὰ ὁποῖα θὰναγνώσετε βέβαια καὶ σεῖς μετ' ἀπολαύσεως, ὅταν μεγαλώσετε. Καὶ αὐτὸς πάλιν ἐγεννήθη εἰς ἓν μικρὸν χωρίον τῆς Θρᾴκης, εἰς τὴν Βιζύην, καὶ ἦτο πτωχὸν παιδίον καὶ ὀρφανόν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μὲ τὰ ἴδια ἠθικὰ κεφάλαια τὰ ὁποῖα διέθετεν ὁ Καλλιγᾶς, μὲ τὴν εὐφυΐαν καὶ μὲ τὴν θέλησιν, κατώρθωσε νὰ μάθῃ γράμματα πολλὰ καὶ νὰναδειχθῇ λόγιος, ποιητὴς καὶ συγγραφεύς, ἐκ τῶν καλλιτέρων που ἔχομεν. Τὸ ὄνομά του θὰ ζήσῃ ἀθάνατον καὶ τὰ ἔργα του θὰναγινώσκωνται καὶ θὰ θαυμάζωνται πάντοτε.

Τὸν γνωρίζετε καὶ σεῖς τὸν Βιζυηνόν. Ἠγάπα τὰ παιδία καὶ ἔγραφε διὰ τὰ παιδία. Ἀκόμη ἡ Διάπλασίς σας δημοσιεύει ποιήματά του, ἐκ μιᾶς ἀνεκδότου ἔτι συλλογῆς. Ἀλλὰ τώρα πλέον ὁ Βιζυηνὸς δὲν γράφει... Βαρύ τον εὗρε δυστύχημα· ἀπέθανε... τὸ λογικόν του, φεῦ! καὶ ὁ δυστυχὴς ποιητὴς πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶνε κλεισμένος εἰς τὸ Φρενοκομεῖον. Πόσον σᾶς συγκινεῖ, εἶμαι βέβαιος, ἡ μεγάλη, ἡ ἀνεπανόρθωτος συμφορὰ τοῦ ποιητοῦ! Καὶ τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὁ Βιζυηνὸς ἦτο πτωχός. Οἱ συγγενεῖς του ἐπωλοῦσαν τὰ βιβλία του καὶ τὰ ἀνέκδοτά του ἔργα διὰ νὰ πληρώνουν τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεώς του εἰς τὸ Φρενοκομεῖον. Τώρα θὰ ἐκδώσουν μίαν συλλογήν του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Φίλος τῶν Ἑλληνοπαίδων,» διὰ τῆς ὁποίας ἐλπίζουν νὰ κερδίσουν ὀλίγα χρήματα ὑπὲρ τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ. Τὸ βιβλίον αὐτὸ σᾶς ἐνδιαφέρει πολύ, διότι περιέχει ἀποκλειστικῶς ποιήματα διὰ παιδία. Ἡ ἀπόκτησίς του, τὴν ὁποίαν

Γεώργιος Μ. Βιζυηνός

σᾶς συνιστῶ ἐκθύμως, μικροί μου φίλοι, ἐν ᾧ θὰ σας ὠφελήσῃ διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἐξόχως καλλιτεχνικῶν ποιημάτων, ἐπίτηδες γραμμένων διὰ σᾶς, θὰ σας παράσχῃ ἐξ ἄλλου τὴν εὐκαιρίαν νὰνακουφίσετε τὰ δεινὰ καὶ νὰ γλυκάνετε ὀλίγον τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ποιητοῦ.

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 22)

Ἦτο δὲ ὁ Λίλυβελ αὐτὸς ἓν ἀραπάκι, μὲ πρόσωπον μαῦρον καὶ στιλπνὸν ὡς ὑπόδημα καλογυαλισμένον, μὲ ὀφθαλμοὺς οἱ ὁποῖοι ὡμοίαζον μὲ χονδρὰς σφαῖρας λευκάς, φερούσας εἰς τὸ μέσον ἀπὸ μίαν χάνδραν μελανήν, καὶ μὲ ὀδόντας οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον ὡς νωπὰ καθαρισμένα ἀμύγδαλα... Τὰ σγουρά του μαλλιὰ ἐστέκοντο ὄρθια, ὡς ἂν ὁ μικρὸς εὑρίσκετο διάρκῶς ἐν καταστάσει τρόμου καὶ φρίκης, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ ὑπερμεγέθους του στόματος, μὲ τὰ ἐξωγκωμένα χείλη, ἐπλανᾶτο ἓν μειδίαμα ἠλίθιον. Παχὺς καὶ ὀλοστρόγγυλος εἶχε βραχείας κνήμας συνεστραμμένας καὶ πόδας μεγάλους. Ἐφόρει ἓν πανταλόνιον κοντὸν ἕως τὰ γόνατα, κουρελιασμένον, καὶ ἓν ὑποκάμισον καταξεσχισμένον· τίποτε ἄλλο. Ἐν γένει ὡμοίαζε μᾶλλον μὲ σκιάχτρον παρὰ μὲ πλάσμα ἀνθρώπινον.

—Ἴδὲς ἐκεῖ χάλια! ἀνέκραξεν ἡ Κελίνα μὲ θυμόν. Τὸ πρωΐ ποῦ βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι ἔλαμπε σὰν τὸν ἥλιο, καὶ ἴδὲς πῶς ἔγινε τώρα! Ποιὸς ξέρει ποῦ πῆγε καὶ κυλίστηκε! Ἔλα ἐδῶ, ἔλα ἐδῶ, παληόπαιδο, νὰ σε διορθώσω ἐγώ!

Καὶ τοῦτο λέγουσα, ὕψωσε τὴν χεῖρα ἀπειλητικήν, ἀλλ' ὁ μικρὸς μαῦρος ἀπέφυγεν ἐπιδεξίως τὸ κτύπημα, καί, χωρὶς νὰ δίδῃ πολλὴν προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τῆς μητρός του, ἐπροχώρησε μέχρι τῆς στήλης, εἰς τὸ ὑπόβαθρον τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ Φίλιππος, γελῶν ὁλονὲν ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Λίλυβελ, μεθ' ὅλον τὸν θυμὸν τῆς Κελίνας.

— Νὰ χαθῇς, βρωμόπαιδο! ἀνέκραξεν ἐκείνη ἔξω φρενῶν. Δέν με φοβᾶσαι, ἔ; Τί γυρεύεις ἐδῶ; Τώρα νὰ ἰδῇς!

Καὶ ὥρμησε κατὰ τοῦ Λίλυβελ μὲ τόσην παραφορὰν ὥστε τὸ πτερόν της ἐξεσφενδονίσθη μακράν, ἐν ᾧ ὀλίγον ἔλειψε νὰναποδογυρισθῇ ἡ Δέα, ἡ ὁποία ἀνεπήδησεν ἔντρομος ἐρωτῶσα τί συμβαίνει. Ὁ Χόμος ἠνωρθώθη ἐπίσης καὶ ὠσφράνθη τὸν ἀέρα· ἀλλ' ἀφ' οὗ εἶπεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε σπουδαῖος λόγος νὰνησυχήσῃ, ἐστράφη δὶς ἢ τρὶς περὶ τὴν οὐράν του καὶ ἐχώθη πάλιν ὑπὸ τὴν τραπέζαν, διὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνον του. Ἦτο συνειθισμένος εἰς τοιαύτας σκηνὰς μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ.

— Ἔλα ἐδῶ γρήγορα, παληόπαιδο, ἐξηκολούθει ἡ μιγάς, ἔλα ἐδῶ νὰ μου 'πῇς τί ἔκανες τὸ πανέρι ποὺ σου ἔδωκα τὸ πρωΐ.

Κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ τὴν στήλην, ὁ Λίλυβελ δὲν ἀπήντα τίποτε. Ἡ μήτηρ του προσπαθοῦσα νὰ τον συλλάβῃ, ὤθησε τὴν τράπεζαν ἥτις ἐκλονίσθη τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κατὰ γῆς ὁ Κουασιμόδος, νὰ σπάσῃ καὶ νὰ κυλισθοῦν εἰς τὴν σκόνην τοῦ δρόμου ὅλα τὰ ὀπωρικὰ καὶ τὰ γλυκύσματα. Μερικὰ μάλιστα ἔπεσαν.

Ὁ Λίλυβελ, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κατανικήσῃ τὸν πειρασμόν, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπροξένει ἡ θέα τῶν γλυκυσμάτων, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτης του. Ἀλλ' ὦ τῆς δυστυχίας! Ἐνῷ ἐζήτει νὰ κλέψῃ τίποτε, ἡ Κελίνα τον ἥρπασεν ἀπὸ μίαν λωρίδα τοῦ ὑποκαμίσου του καὶ ἠτοιμάσθη «νὰ τον διορθώσῃ.»

Βλέπων ὅτι δὲν ἦτο τρόπος νὰ διαφύγῃ, ὁ Λίλυβελ ἐσκέφθη νὰ ἐφαρμόσῃ ἄλλην τακτικήν. Εἰς τὴν κωμικὴν του μορφὴν προσέδωκεν, ὅσον ἠδύνατο, τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀθωότητος καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἔκαμε τίποτε κακόν, ὅτι μόνον εἶχε παίξῃ ὀλίγον ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν ἀκροποταμιάν, ὅπου μάλιστα ὀλίγον ἔλειψε καὶ νὰ πνιγῇ.

—Καὶ τὸ πανέρι; Τί μοῦ το ἔκαμες τὸ πανέρι, κατέργαρε; ἔκραξεν ἡ Κελίνα σείουσα τὸ παιδίον τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε ὡμοίαζε μὲ δέμα κουρελίων σειομένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

«Ὁ Λίλυβελ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κρύπτης του.» (Σελ. 29 στηλ. 6'.)

— Ἀχάθηκε 'στὸ ποτάμι, ἐψέλλισεν ὁ Λίλυβελ, γουρλόνων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μυκτηρίζων ἠχηρῶς.

— Ἀχάθηκε 'στὸ ποτάμι; ἐπανέλαβεν ἀργὰ ἡ Κελίνα· Εἶσαι βέβαιος; Ξεύρεις, ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὰ παιδιά ποὺ λένε ψέμματα, καὶ ἂν δέν μου λὲς ἀλήθεια, θὰ σε κάμω νὰ γνωρισθῇς καλὰ μὲ αὐτὴ τὴ βέργα, τὸ βράδυ ποῦ θὰ σου βγάλω τὸ πανταλόνι.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, μάνα! εἶπεν ὁ Λίλυβελ· τὸ ἔχασα 'στὸ ποτάμι.

— Καὶ πῶς το ἔχασες 'στὸ ποτάμι; Ἤθελα πολὺ νὰ μάθω, εἶπεν ἡ Κελίνα καὶ του ἄστραψε συγχρόνως μιά, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε νέαν ἔκκρηξιν κραυγῶν καὶ κλαυθμῶν ἐκ μέρους τοῦ Λίλυβελ, ἐν ᾧ νέφος ἀτμίδων ὕδατος ἀνεδίδετο ἐκ τῶν ὑγρῶν ἐνδυμάτων τοῦ παιδὸς ὑπὸ τὴν εὔρωστον χεῖρα τῆς μιγάδος.

— Νὰ πῶς ἔγινε! εἶπε δειλῶς καὶ τρέμων ὁ Λίλυβελ. Ἤμουν ἐκεῖ πέρα, ἐπάνω 'στὸ σανίδι ποὺ ἔχει 'στὴν ἄκρη ἕνα μεγάλο τροχό, γιὰ νὰ κατεβάζουν τὰ κάρβουνα 'στὸ πλοῖο... καὶ λοιπὸν ἐκρατοῦσα τὸ πανέρι μου... καὶ λοιπὸν ἐφώναζα «πάρτε ὡραῖα γλυκύσματα!» ... καὶ λοιπὸν ἕνα κακὸ παιδὶ ἔρχεται ἔξαφνα καί με σκουντᾷ... καὶ λοιπὸν πέφτω μέσα 'στὸ ποτάμι... καὶ λοιπὸν θὰ ἐπνιγόμουνα (ἐδῶ ὁ Λίλυβελ ἄρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα) ἂν ὁ ἄνθρωπος ποὺ γυρνᾷ τὸν τροχὸ δὲν μ' ἄρπαζε, θὰ ἐπνιγόμουνα χωρὶς ἄλλο.

— Μοῦ λὲς ἀρά γε τὴν ἀλήθεια; ἠρώτησεν ἡ Κελίνα, ἐλαττόνουσα ὀλίγον τὸ σφίξιμον τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσα νὰ το κρατῇ.

— Ναί, μάνα, σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια! διεβεβαίωσεν ὁ Λίλυβελ μὲ κωμικώτατον μορφασμόν.

— Δὲν πιστεύω τίποτε ἀπ' ὅσα μου λές, εἶπεν ἡ Κελίνα, ἀφ' οὗ ἐξήτασε προσεκτικῶς τὸ παιδίον. Καὶ τὸ πανέρι νὰ σου ἔπεσε 'στὸ ποτάμι, στοιχηματίζω πῶς δὲν θὰ εἶχε μεγάλα πράγματα μέσα. Θὰ τα ἔφαγες ὅλα, παληόπαιδο! Ναί, ναί, σὲ ξέρω ἐγὼ ἐσένα! Ἀπόψε θὰ σε διορθώσω μὲ τὴ βέργα. Τώρα πήγαινε νὰ καθήσῃς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι μὲ τὸ Χόμο ποὺ εἶνε πολὺ καλλίτερός σου

Καὶ μὲ νέον ράπισμα, τὸ ὁποῖον περισσότερον κρότον ἔκαμε ἀφ' ὅσον πόνον ἐπροξένησεν εἰς τὸ παιδίον, τὸ ἐξαπέστειλεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὅπου ἐκεῖνο ἐξηπλώθη ἐν ὅλῃ του τῇ ἀνέσει, μὲ ὕφος μαρτυροῦν ἐνδόμυχον εὐχαριστησιν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐκοιμᾶτο βαθέως,

τόσον ἀνησυχοῦν δι' ὅσα συνέβησαν πρὸ ὀλίγου, ὅσον καὶ τὸ ζῷον, τὸ σῶμα τοῦ *ὁποίου τῷ ἐχρησίμευεν ὡς προσκέφαλον.*

— Βλέπετε, κύριε Φίλιππε, εἶπεν ἡ Κελίνα, στρεφομένη πλήρης ἀπελπισίας πρὸς τὸν μικρόν της φίλον, — βλέπετέ που δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω τὴν παραμικρὰν ἐμπιστοσύνην 'ς αὐτὸ τὸ παιδί! Εἶμαι βεβαία ὅτι ἔφαγε καὶ τὰ φροῦτα καὶ τὰ γλυκύσματα καὶ ὅ,τι του ἔδωκα γιὰ νὰ πωλήσῃ καὶ ὕστερα γιὰ διασκέδασι ἔπεσε 'στὸ ποτάμι, μαζὶ μὲ ἄλλους παστρικοὺς σὰν κι' αὐτόν. Νά, τώρα πρέπει νά του ἀγοράσω ἄλλο πανέρι... Αὐτὸ τὸ παιδὶ θά με καταστρέψῃ! Παιδί που τὄχω, μὰ τὴν ἀλήθεια! Τί κρῖμα νὰ χάσω τὰ δυό μου κοριτσάκια! Τί καλά, τί φρόνιμά που ἦσαν! Καλά το εἶπα κ' ἐγώ: Τὰ κορίτσια εἶνε καλά, τἀγόρια δὲν ἀξίζουν τίποτα.

— Ἆ, Κελίνα! Κ' ἐγὼ ἀγόρι εἶμαι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι κακός.

— Ὤ, βέβαια ἐσεῖς δὲν εἶσθε κακός. Ἀλλὰ μὴ βάζετε! σεῖς δὲν εἶσθε μαῦρος σὰν τὸν Λίλυβελ· τὰ ἄσπρα παιδιὰ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα.

— Γιὰ συλλογίσου ὅμως, Κελίνα, ἂν ἐπνίγετο! Πόσον θὰ ἐλυπεῖσο!

— Ὁ Λίλυβελ νὰ πνιγῇ! Μὴ φοβεῖσαι καὶ δὲν εἶνε κουτός. Τὸ μόνον που φοβοῦμαι εἶνε μήπως τον κρεμάσουν ἀργότερα, γιατὶ καλὸ δὲν βγαίνει ἀπ' αὐτόν... Ὁ Θεός το ξεύρει πόσα ἐτράβηξα γι' αὐτὸ τὸ παιδὶ καὶ πόσα θὰ τραβήξω ἀκόμη!

Ὁμιλοῦσα ὁλονὲν ἡ Κελίνα, ἐτακτοποίει τὰ τῆς τραπέζης, τῆς ὁποίας ἡ τάξις εἶχε πολὺ διασαλευθῆ καὶ ἐτοποθέτει καλῶς τὸν Κουασιμόδον, ἐλπίζουσα πάντοτε ὅτι θὰ παρουσιασθῆ κάποιος ἀγοραστής.

— Εἶμαι βεβαία, ἔλεγεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ ξένος που περνᾷ καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἐδῶ καὶ πάντα ἀγοράζει ἄνθη καὶ μύγδαλα, ἂν ἔβλεπε αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι, θά το ἤθελε. Εἶνε ζωγράφος καὶ κατοικεῖ εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ὡραῖο καὶ μεγάλο σπίτι, ἐδῶ ἀπὸ πίσω, εἰς τὴ γωνία τοῦ Βασιλικοῦ Δρόμου. Εἶνε πλούσιος, πολὺ πλούσιος...

Ἔκφρασις χαρᾶς καὶ ἐλπίδος ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τῆς Δέας· ἐκάθησεν ἐπὶ μικροῦ σκαμνίου πλησίον τῆς Κελίνας καὶ ἤρχισε νὰ παρατηρῇ προσεκτικῶς τοὺς διαβάτας, ἐν ᾧ ὁ Φίλιππος ἐξήταζεν ὅσους διήρχοντο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς ὁδοῦ. Καὶ οἱ δύο περιέμενον ἐναγωνίως τὸν ἄγνωστον ἀγοραστήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ο ΚΟΥΑΣΙΜΟΔΟΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

Ὁ ξένος, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν ἡ Κελίνα ὅτι ἦτο «πλούσιος, πολὺ πλούσιος» ἐσταμάτα τῷ ὄντι ἐνίοτε πρὸ τοῦ μαγαζίου της, διὰ νἀγοράσῃ ὀλίγα φουντούκια ἢ ὀλίγα ἀμύγδαλα καβουρδισμένα. *Ὁσάκις ἤρχετο, ἐσπούδαζε,* μὲ τὸ προσεκτικὸν ὄμμα τοῦ καλλιτέχνου, τὰ δύο παιδία, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο πάντοτε μετὰ τῆς μιγάδος καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ ἠγόραζε τριαντάφυλλα καὶ μενεξέδες ἀπὸ τὸν Φίλιππον. Ἦτο, ὡς εἶπεν ἡ Κελίνα, ζωγράφος. Ὠνομάζετο Ἐδουάρδος Ἔνσβορτ καὶ ἦτο ἀρκετὰ γνωστὸς ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ὅπου διέμενε συνήθως. Ἡ Κελίνα δὲν ἤξευρε τίποτε θετικὸν περὶ τῆς περιουσίας του, ἀλλά τον ἐφαντάζετο πλούσιον, πρῶτον διότι δὲν ἦτο ἀπὸ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, καὶ δεύτερον διότι σχεδὸν καθημέραν ἠγόραζεν ἄνθη καί, κατ' αὐτήν, διὰ νἀγοράζῃ κανεὶς ἄνθη ἔπρεπε νὰ εἶνε « πλούσιος, πολὺ πλούσιος ».

Ὅταν ἐφάνη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἡ μιγάς, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγωνιώδους προσδοκίας, ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι θὰ παρήρχετο χωρὶς νὰ ζητήσῃ τίποτε. Ἀλλ' ἠπατᾶτο· ὁ ξένος ἐσταμάτησεν ἔξαφνα καὶ κύψας ἐπὶ τοῦ κανίστρου τῶν ἀνθέων τοῦ Φιλίππου, τὰ ὠσφράνθη ἐπὶ πολὺ μεθ' ἡδονῆς.

— Τί εὔμορφά που εἶνε! Πῶς μυρίζουν! εἶπε·

Ἐξέλεξε τότε μερικὰ ἄνθη, ὁλονὲν παρατηρῶν τὸν Φίλιππον καὶ τὴν Δέαν, ἐνῷ τὰ δύο παιδία ἐστέκοντο μὲ ὀφθαλμοὺς ὁλανοίκτους, προσηλωμένους ἐπάνω του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΠΑΛΟΝΙ

Ἀξέγνοιαστο πετᾷς, μπαλόνι,
πρὸς τὴν οὐράνια μας πατρίδα
δίχως φτερά, δίχως τιμόνι,
δίχως πανιά, δίχως πυξῖδα.

Ποῦ πᾶς; Δὲν θὰ γυρίσῃς πάλι;
Μὴν πᾶς νὰ ἰδῇς κανέν' ἀστέρι;
Μὴ τοὐρανοῦ ποθεῖς τὰ κάλλη
που σπέρνει τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι;

'Στἄστρα νὰ πᾷς νά τα γνωρίσῃς,
— εἶνε 'ψηλὰ κ' ἐγὼ δὲν φθάνω —
καὶ νά μου 'πῇς ὅταν γυρίσῃς
ἔχω ἀδέλφια 'κεῖ ἐπάνω;

Κ' ἰδές, ἀπ' ὅλα πέρα-πέρα
σὲ ποιὸ θὰ βρῇς ἐκεῖ κρυμμένη
τὴ μάνα μου τὴ λατρευμένη
καὶ τὸν καλόν μου τὸν πατέρα.

. . . .

Κρῖμα! βουβὸ πετᾷς, μπαλόνι,
πρὸς τὴν οὐράνια μας πατρίδα
δίχως φτερά, δίχως τιμόνι,
δίχως πανιά, δίχως πυξῖδα!

ΦΑΚ

ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΤΡΑΚΗΣ 12 ἐτῶν.
ΘΑΛΕΙΑ 15 ἐτῶν.
Η ΜΗΤΗΡ ΤΩΝ.
ΣΩΤΗΡΗΣ, μικρὸς ὑπηρέτης.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΘΑΛΕΙΑ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ, Ἡ ΜΗΤΗΡ.

[Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ τραπεζαρίαν. Παράθυρον δεξιᾷ, θύρα ἀριστερᾷ. Ἡ τράπεζα εἰς τὸ μέσον εἶνε ἐστρωμένη διὰ τὸ πρωϊνὸν πρόγευμα. Ἡ Θάλεια καὶ ἡ μήτηρ της ἔχουν πίῃ ἤδη τὸ γάλα των, ὅταν εἰσέρχεται ὁ Πετράκης βραδέως καὶ ἀθύμως.]

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἔφυγε ὁ μπαμπᾶς;

ΘΑΛΕΙΑ. — Οὔ, τώρα...

Ἡ ΜΗΤΗΡ. — Γιατί ἄργησες ἔτσι, παιδί μου;... Ἔλα νὰ πιῇς τὸ γάλα σου.. Τί ὥρα λοιπὸν θὰ πᾷς 'στὸ σχολεῖο;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ — *(Πλησιάζων καὶ καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν.)* Ἔχω καιρὸ ἀκόμη.... σήμερα ἔχουμε μάθημα 'στὴς ἐννέα... Ἀλλὰ δὲν θέλω γάλα.

Ἡ ΜΗΤΗΡ. — Γιατί;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἔτσι.., δὲν ἔχω διάθεσι.

Ἡ ΜΗΤΗΡ. — Ἂς μὴν ἔχῃς. Πιέ το ἔτσι, γιὰ νὰ ζεσταθῇς. Πῶς θὰ ἔβγῃς ἔξω χωρὶς νὰ πάρῃς τίποτε; Τί εἶνε αὐτά;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ — Ὄχι, μητέρα, δὲν θέλω

ΘΑΛΕΙΑ. — Οὖφ νάζια! Ἔλα, ἔλα!

Ἡ ΜΗΤΗΡ. — Θέλεις νά σου κάνω μιὰ τσοκολάτα;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὄχι!

Ἡ ΜΗΤΗΡ. — Θέλεις νά σου κτυπήσω ἕνα αὐγό;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Οὔτε!

Ἡ ΜΗΤΗΡ. — Ἆ! στάσου. Θέλεις λιγάκι φρέσκο βούτυρο μὲ φρατζόλα;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ — Ὄχι, σᾶς λέγω!

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἀμὲ τί θέλεις λοιπόν;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Τίποτα! Τίποτα!

Ἡ ΜΗΤΗΡ. — Ἄφησέ τον, Θάλεια! Τὸν ἔπιασε πάλι τὸ πεῖσμα.. *(Ἐγειρομένη)* Νά, παιδί μου, ἐκεῖ εἶνε τὸ γάλα, ἐκεῖ εἶνε ὁ καφές, ἐκεῖ εἶνε ἡ ζάχαρη, ἐκεῖ εἶνε ἡ φρυγανιά σου. Ὅποτε σ' ἀρέσει, φάγε καὶ ξεσκότιζέ με! *(Ἐξέρχεται).*

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΘΑΛΕΙΑ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἔλα τώρα, Πετράκη μου, νά σε χαρῶ. Ἄφησε τἄστεῖα καὶ πάρε τὸ γάλα σου. Δὲν εἶδές που ἐσυγχύσθηκε ἡ μητέρα;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δὲν θέλω, σοῦ εἶπα. ... Δὲν μπορῶ νὰ φάγω.

ΘΑΛΕΙΑ. — Μὰ γιατί;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἔτσι.., γιὰ 'κεῖνό που ξέρω ἐγώ.

ΘΑΛΕΙΑ. — Σ' ἐθύμωσε κανένας;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὄχι.

ΘΑΛΕΙΑ — Μήπως σ' ἐπεισμάτωσε ὁ Σωτήρης;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ναί, μάλιστα! Μὲ μέλει τώρα γιὰ τὸ Σωτήρη... !

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἀλλὰ γιατί λοιπὸν δὲν θέλεις νὰ φᾷς;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Γιατί δὲν μπορῶ νά!

ΘΑΛΕΙΑ. — Ναί· μὰ γιατί δὲν μπορεῖς;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Αὐτὸ δὲν σού το λέγω!

ΘΑΛΕΙΑ. — Ὄχι, θά μού το 'πῇς.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δέν σού το λέγω!

ΘΑΛΕΙΑ. — *(Τρυφερῶς)* Ἔλα, Πετράκη μου, 'στὴ Θάλειά σου;...

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μοῦ δίνεις τὸ λόγο σου ὅτι δὲν θὰ 'πῇς τίποτε σὲ κανένα, σὲ κανένα;..

ΘΑΛΕΙΑ. — Ναί.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Οὔτε 'στὴ μητέρα;

ΘΑΛΕΙΑ. — Οὔτε!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Καλά, θά σου 'πῶ.

ΘΑΛΕΙΑ. Πέ μου λοιπόν.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἄχ! μὰ πῶς νά σού το 'πῶ.. φοβοῦμαι.

ΘΑΛΕΙΑ. — Μὰ εἶνε λοιπὸν τόσω τρομερὸν πρᾶγμα;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Πολύ, πολὺ τρομερόν... Σκύψε 'δῶ καὶ ἄκουσε: *(Μὲ μυστηριώδη φωνὴν εἰς τὸ αὐτί της.)* Εἶμαι ἄρρωστος.

ΘΑΛΕΙΑ. — *(Τρομάζουσα)* Εἶσαι ἄρρωστος! Καὶ τί ἔχεις;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ — Νά, δὲν εἶμαι καλά, ξεύρω καὶ ἐγώ... *(Βήχει.)*

ΘΑΛΕΙΑ. — Βήχεις!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Καὶ τώρα δὲν εἶνε τίποτε. Νἄκουες τὴ νύκτα πόσω ἔβηχα... δὲν ἔκλεισα μάτι.

ΘΑΛΕΙΑ. — Γι' αὐτὸ εἶσαι καὶ ἔτσι ὠχρός.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ναί· εἶδες τί ὠχρὸς ποῦ εἶμαι; *(Κλαυθμηρῶς)* Τὸ πρωΐ ποῦ κύτταξα 'στὸν καθρέπτη, μοῦ φάνηκέ πως ἔβλεπα πεθαμένο.

ΘΑΛΕΙΑ — *(Ἐγειρομένη)* Τί ἄλλο αἰσθάνεσαι;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Γιὰ ποῦ; Μήπως θὰ τὸ πῇς τῆς μαμᾶς; *(Βήχει περισσότερον)*

ΘΑΛΕΙΑ. — *(Καθ' ἑαυτήν)* Ἂς τον ψαρέψω μὲ τρόπο. Αὐτὸς ποτὲ δὲν λέγει τίποτε, ἅμα εἶνε ἄρρωστος, γιατὶ φοβᾶται τὰ γιατρικά. *(Πρὸς τὸν Πετράκην).* Ὄχι, μὴν ἀνησυχῇς· δὲν τὸ λέγω κανενός, θὰ μοῦ πῇς ὅμως ὅ,τι ἔχεις...*(Τὸν θωπεύει)*ἔ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νά, αἰσθάνομαι ἀνατριχίλες 'ς ὅλο μου τὸ σῶμα .. καὶ κάτι ἀνατριχίλες, σὰν νὰ βλέπω φαντάσματα.

ΘΑΛΕΙΑ. — Τί ἄλλο;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νά, σὰν βήχω μοῦ πονάει ἐδῶ... *(Δεικνύει τὸ ἀριστερὸν πλευρόν)* νά, αὐτὸ τὸ κόκκαλο ... νομίζω ὅτι εἶνε τὸ ἱερὸν ὀστοῦν....

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἄφησε τὴν ἀνατομία τώρα ... δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Τί ἄλλο αἰσθάνεσαι;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Σὰν καταπίνω μοῦ πονεῖ ὁ λαιμός μου.

ΘΑΛΕΙΑ — *(Μὲ τρόμον μεγαλήτερον.)* Ἀλήθεια;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ναί καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελα νὰ φάγω.

ΘΑΛΕΙΑ. — Δὲν ἔχεις ὄρεξι;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δηλαδή... νά σου πῶ τὴν ἀλήθεια ... ὄρεξι ἔχω ... ἀλλὰ σὰν εἶνε κανεὶς ἄρρωστος ....

ΘΑΛΕΙΑ. — Καλά... καλά... Ἄλλο τίποτε;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Πρὸς τὸ παρόν, ὄχι.

ΘΑΛΕΙ — Εἶσαι βέβαιος;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅπως με βλέπεις καὶ σε βλέπω.

ΘΑΛΕΙΑ. — *(Φωνάζει τρέχουσα αἴφνιδίως πρὸς τὴν θύραν)* Μητέρα!... Μητέρα!...

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μή, Θάλειά μου, νὰ ζῇς! Τί μου ὑπεσχέθης: Μὴ το λές! Μή!

ΘΑΛΕΙΑ. — *(Ἐξερχομένη, χωρὶς νὰ δώσῃ πλέον προσοχὴν εἰς τὸν Πετράκην.)* Μητέρα!... Ὁ Πετράκης εἶνε ἄρρωστος! Τρέξε!....

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, *μόνος*

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — *(Ἐγειρόμενος)* Ναί· ἄλλο ποῦ δὲν ἤθελα! Πέ της το, ὅσω θέλῃς!... Ἀκοῦς: ἐκεῖ που θὰ πήγαινα σήμερα σχολεῖο, ἔτσι ἀμελέτητος! ... Καὶ τί μου κοστίζει νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο γιὰ μιὰ μέρα; Θὰ φοβηθῶ τάχα τὰ γιατρικά; Ἔννοια σου καὶ ὥς που νά τα παραγγείλουν καὶ νά τα φέρουν, ἐγὼ γίνομαι πάλι καλά... Μὰ θά μου πῇς, γιατὶ δὲν ἐμελετοῦσες καλλίτερα χθὲς τὸ βράδυ; ... Καὶ τί σου πταίω ἐγώ, κύριε, ἂν μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος; Τὰ ἄφησα ὅλα γιὰ τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ σὰν ἦλθε ὁ ὕπνος δὲν εἶχα κάμη οὔτε τὴν Ἐξήγησι. Ἀμὲ τὸ θέμα; ἀμὲ τὰ προβλήματα; ἀμὲ τὴ Γεωγραφία; Χμ! Δὲν βαρυέσαι, Πετράκη! Κάμε τὸν ἄρρωστο καὶ ἡσύχασε! ... Σιωπὴ τώρα, ἔρχεται ἡ μητέρα ... Ἐμπρός! *(Κάθηται καὶ βήχει)*

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, Η ΜΗΤΗΡ, ΘΑΛΕΙΑ.

Η ΜΗΤΗΡ. — *(Εἰς ἄκρον τεταραγμένη.)* Εἶσαι ἄρρωστος, Πετράκη μου;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὄχι, μαμά, δὲν εἶμαι! *(Βήχει)*

Η ΜΗΤΗΡ. — Βήχεις ὅμως!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὅλος ὁ κόσμος βήχει τώρα μὲ αὐτὸ τὸ κρύο.

ΘΑΛΕΙΑ. — Μὴν τον ἀκοῦτε, μητέρα. Ἐμένα μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια. Σᾶς τα εἶπα ... Φοβᾶται τὰ γιατρικὰ καί με παρακαλοῦσε νὰ μὴ σας 'πῶ τίποτα.

Η ΜΗΤΗΡ. — Δυστυχία μου! Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ νὰ μὴν πᾶτε 'στὴ θεία σας χθὲς μὲ τέτοιον καιρό. Βλέπετε νὰ μὴ με ἀκοῦτε; Τί νὰ κάμω τώρα; *(Τὸν πλησιάζει καὶ ψαύει τὸν σφυγμόν του)*

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μὰ δὲν ἔχω τίποτε, μαμά! Νά, ἐγὼ τώρα θὰ πάγω σχολεῖο.

Η ΜΗΤΗΡ. — Νά μου κάμῃς τὴ χάρι νὰ καθήσῃς αὐτοῦ ποῦ κάθεσαι!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὄχι, ἐγὼ θὰ πάγω.

Η ΜΗΤΗΡ. — Δὲν ἔχεις νὰ πᾷς πουθενά .. Θάλεια, πὲς τῆς Μαρίας νά του ἑτοιμάσῃ γρήγορα τὸ κρεβάτι του, νὰ πέσῃ.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὄχι, Θάλεια, στάσου. Ἀφ' οὗ το θέλετε, σᾶς κάνω τὴ χάρι νὰ μὴν πάγω σήμερα σχολεῖο· ἀλλὰ 'στὸ κρεβάτι δὲν πέφτω.

Η ΜΗΤΗΡ. — Θάλεια, πήγαινε γρήγορα! Καὶ φέρε μου καὶ ἕνα χράμι νά τον κουκουλώσω ἐδῶ 'στὴν πολυθρόνα, ὥς που νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ κρεβάτι. Καίει ὅλος! Ἴσως ἔχει καὶ πυρετό.

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἀμέσως! *(Ἐξέρχεται.)*

ΣΚΗΝΗ Ε'.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, Η ΜΗΤΗΡ, εἶτα ΘΑΛΕΙΑ

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μὰ γιατί ὅλα αὐτά, καλὲ μαμά;

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἔλα, ἔλα, φοβητσιάρη! Πῶς θὰ γίνῃς λοιπὸν καλά; Νὰ μηνύσω τοῦ γιατροῦ.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Καλὲ τί νά τον κάμω τώρα τὸ γιατρό; Νά, δὲν θὰ πάγω σχολεῖο, θὰ φυλαχθῶ μιὰ 'μέρα κ' ἐτελείωσε.

Η ΜΗΤΗΡ. — Μάλιστα! νὰ ἔχῃς βῆχα, πόνο, ἀνατριχίλες καὶ νὰ μὴ φέρουμε γιατρό. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Ἔλα, ἔλα, σήκω τώρα ἀπ' ἐκεῖ καὶ κάθησε 'στὴν πολυθρόνα! *(Τὸν σηκώνει ἐκόντα ἄκοντα καὶ τον καθίζει 'στὴν πολυθρόνα.)* Γιὰ νὰ ἰδῶ τὴ γλῶσσά σου!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Περιττόν!

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἐκατάλαβα! Πρέπει νὰ στείλω νὰ φωνάξω τὸν πατέρα σου, γιατὶ θά μου κάμῃς πολλὲς ἱστορίες ἐσύ. Ἐκεῖνόν τον φοβᾶσαι.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὄχι, μαμάκα μου, νά με χαρῇς. Ἄφησε τώρα τὸν πατέρα 'στὴν ἡσυχία του. Νὰ τὴ γλῶσσά μου. *(Ἐξάγει τὴν γλῶσσάν του)*

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἄσπρη μοῦ φαίνεται. Θὰ εἶνε χαλασμένο καὶ τὸ στομάχι σου.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Δὲν εἶνε· ἀφ' οὗ ἔχω ὄρεξι . . .

ΘΑΛΕΙΑ. — *(Εἰσερχομένη.)* Τὸ κρεβάτι ἑτοιμάζεται... Ὁρίστε, μητέρα, τὸ χράμι.

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἆ, μπράβο. Στάσου τώρα νά σε σκεπάσω. *(Τὸν σκεπάζει καλὰ-καλὰ μὲ τὸ χράμι.)* Θάλεια ... νὰ 'πῇς νἀνάψουν 'στὴν κάμαρά του φωτιά... Θάλεια, νά μου φέρῃς νά του βάλω τὸ θερμόμετρο ... Ἔλα, πήγαινε! ... Ἐξεστάθηκες λιγάκι, παιδί μου; ... Θάλεια, ποῦ εἶσαι; Νὰ πῇς τοῦ Σωτήρη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ... *(Ἡ Θάλεια ἐξέρχεται τρέχουσα).*

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ λεπτότης καὶ ἡ εὐγένεια ἐν τῇ συναναστροφῇ προέρχεται ἀπὸ τὸν νοῦν· ἀλλ' ἡ λεπτότης καὶ ἡ εὐγένεια ἐν τῇ διαγωγῇ προέρχεται ἀπὸ τὴν καρδίαν.

* * *

Ὁ λόγος φανερόνει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου· αἱ πράξεις φανερόνουν τὴν καρδίαν του.

* * *

Πρέπει νὰ μάθῃ τις πρῶτον νὰ ὑπακούῃ, διὰ νὰ εἰξεύρῃ νὰ διατάσσῃ.

* * *

Ἡ ὀκνηρία ὁμοιάζει μὲ τὴν σκωρίαν· φθείρει καὶ καταπονεῖ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν.

* * *

Ἡ ὀκνηρία βαδίζει τόσον ἀργά, ὥστε ἡ πτωχεία δὲν δυσκολεύεται νὰ τὴν φθάσῃ.

* * *

Ἂν δὲν εἰμποροῦμεν πάντοτε νἀγαπῶμεν τοὺς ἐχθρούς μας μὲ τὴν καρδίαν, εἰμποροῦμεν ὅμως νά τους εὐεργετῶμεν μὲ τὴν θέλησιν.

* * *

Ἡ ἀγάπη τῆς μητρὸς ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ θαυμάσιον. Ἐν ᾧ διανέμεται ἐξ ἴσου εἰς ὅλα τὰ τέκνα, ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὴν ἔχει ὁλόκληρον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπέμπης παρετήρησεν ὅτι ὀσάκις λέγει: «Δέν μ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ φαγητὸ» τὸν ἀναγκάζουν νὰ τὸ φάγῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ λάβῃ τακτικήν.

— Αὐτὸ μ' ἀρέσει πολύ, λέγει ἀπωθῶν τὸ πιάτόν του, ἀλλὰ δὲν τὸ θέλω.

— Ἀφοῦ σ' ἀρέσει, κύριε, τῷ λέγει ἡ μαμά, πρέπει νὰ τὸ φάγῃς.

— Τότε λοιπόν, ἀνακράζει ἄπελπις ὁ Μπέμπης, τί πρέπει νὰ λέω ὅταν δὲν θέλω κάτι τι;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀντιγόνης Θερμίδου.

* * *

Εἰς τὸ θέατρον:

Ἡ μητέρα εἰς τὸν δεκαετῆ υἱόν της:

—Γεωργάκη, δὲν ὁμιλοῦν τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως.

Καὶ ὁ Γεωργάκης δεικνύων τοὺς ἠθοποιοὺς:

— Μὰ αὐτοὶ γιατὶ μιλοῦν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνας τοῦ Κρλωνοῦ.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ κ. Ἰωάννης Κ. Γαλάτης ἀγγέλλει τὴν ἔκδοσιν συλλογῆς παιδικῶν ποιημάτων τοῦ Γεωργίου Βιζυηνοῦ, ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ Φίλος τῶν Ἑλληνοπαίδων. Θὰ ἐκδοθοῦν δύο τόμοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος θὰ περιέχῃ Νηπιακά, Ἀπαρθεγματικὰ καὶ Οἰκογενειακὰ ποιήματα, ὁ δὲ δεύτερος Πραγματογνωστικὰ καὶ Ἠθικοθρησκευτικά. Τιμὴ συνδρομῆς ὡρίσθη δι' ἀμφοτέρους τοὺς τόμους ἐν Ἑλλάδι μὲν δρ. 3, ἐν Τουρκίᾳ δὲ ½ ἀργυροῦ μετζηδιέ. Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

Αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως. — Ἐπειδὴ μερικοὶ τῶν φίλων μου μ' ἐρωτοῦν ἂν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν τῶν Κυριακῶν, δηλῶ ἅπαξ διὰ παντὸς ὅτι δύνανται νὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὸν πάντες οἱ συνδρομηταί μου καὶ αἱ συνδρομήτριαι, καὶ ὄχι μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀδελφοί των ἢ αἱ ἀδελφαί των, ἀρκεῖ ἕκαστος νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν προταθεῖσαν ἐρώτησιν δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς, χωριστά, γράφων τὴν ἰδικήν του γνώμην. Σᾶς ὑπενθυμίζω δὲ ὅτι ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν ἀπαντήσεων λήγει τὴν 29ην Φεβρουαρίου 1896.

Πολύ, πάρα πολὺ ἐλυπήθη ἡ «Διάπλασις» μαθοῦσα τὸν θάνατον τῆς μικρᾶς της φίλης Ἀργυροῦς Στ. Στρατουδάκη. Τί καλό, τί χαριτωμένο κοριτσάκι καὶ πόσον ἠγάπα τὴν «Διάπλασιν» τὸ κατμένον! Ἦτο ἡ χαρά της καὶ ἡ παρηγορία της καὶ κατ' αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἡμέρας τῆς πικρᾶς της ἀσθενείας, ἡ ὁποία φεῦ! τόσον ἄδικον καὶ τραγικὸν τέλος ἐπέπρωτο νὰ ἔχῃ... Ὁ Θεὸς ἂς ἐνσταλάξῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς καρδίας τῶν δυσμοίρων γονέων, ποῦ ἔχασαν τὸ μονάκριβό των παιδί, τὸ κτύχημά των καὶ τὴν ἐλπίδα των...

Μοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀγαπητὲ Κοραῆ. Θαυμάζεις βεβαίως τὸν μέγα Ἕλληνα σοφόν, πρὸς τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν τόσα, καὶ εἶθε ὁ θαυμασμὸς νὰ σου ἐμπνεύσῃ τὸν πόθον νὰ τὸν μιμηθῇς. Στέλλε μου ὅσα αἰνίγματα κάμνεις καὶ ὅσα εἶνε καλὰ θὰ τα δημοσιεύω.

Νὰ μου γράφῃς πάντοτε τὰς κρίσεις σου περὶ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ φυλλάδιά μου, φίλτατε Ἕσπερε. Ὅλοι οἱ φίλοι μου ἐπιθυμῶ νὰ μου γράφουν τὰς ἐντυπώσεις των. Ὅταν μανθάνω ὅτι σᾶς ἤρεσε τὸ τάδε μυθιστόρημα, ἢ τὸ τάδε διήγημα, ἢ τὸ τάδε ποίημα, ὄχι μόνον θὰ ὑπερηφανεύομαι, ἀλλὰ καὶ θὰ φροντίζω πάντοτε νὰ δημοσιεύω τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἢ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἔργα. Βεβαίως ὅταν πρόκειται νὰ δημοσιεύσω κάτι τι, τὸ κρίνω πρῶτα μόνη μου· ἀλλ' ὁ καλλίτερος κριτὴς εἶνε ὁ ἀναγνώστης καὶ πρέπει νὰ γνωρίζω λεπτομερῶς τὴν κρίσιν τῶν ἀναγνωστῶν μου.

Ὄχι, Φοῖβε Ἀπόλλον, ἡ προτεραιότης δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν εἰς τὸν διαγωνισμόν. Ὅλοι ὅσοι στείλουν λύσεις ἢ ἀπαντήσεις ἐντὸς τῆς προθεσμίας λαμβάνονται ἰσάκις ὑπ' ὄψει. Σὲ ἀσπάζομαι καθὼς καὶ τὸν Παχὺν Τσῖρον καὶ τὴν Εὐτυχῆ Θνητήν. Ἀλήθεια, μία φίλη μου, ἡ ὁποία με παρεκάλεσε νὰ μὴ εἴπω τὸ ὄνομά της, μοῦ ἀπευθύνει τὴν ἑπομένην ἐρώτησιν. «Διατὶ ὁ Παχὺς Τσῖρος, μία φορὰ ποῦ εἶνε Παχύς, δὲν μετονομάζεται Σκουμβρί;» Τί νὰ της εἰπῶ τώρα;

Ὦ, σὲ πιστεύω χωρὶς ὅρκον, τρυφερόν μου Ἄνθος τοῦ Μαΐου (νὰ τὸ ψευδώνυμόν σου) ὅτι ἅμα ἔλαβες τὸ φυλλάδιόν μου ἔτρεχες καὶ ἐκηδεύσες καὶ ἀπὸ τὴν πολλήν σου χαρὰν δὲν ἠδύνασο νὰ σχίσῃς τὸ παρεκέλυμμα καὶ νὰ τὸ ἀναγνώσῃς. «Δὲν ἦτο ὅμως ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃς ἂν δύνασαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Κάθε συνδρομητής μου εἶνε δεκτὸς χωρὶς ἰδιαιτέραν ἄδειαν.

Ἤμην βεβαία, Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ, ὅτι οἱ φίλοι μου ἀνυπομονοῦν νὰ ἴδουν τὴν εἰκόνα μου. Ἡ ὑπόσχεσίς μου ἐπροκάλεσε ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ σὺ καὶ ἡ Ὡραία Ἀεθοδέσμη θὰ στείλετε τὸν ἀντιπρόσωπόν σας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἐγκαίρως, διὰ νὰ παρευρεθῆτε εἰς τὴν πρώτην μου Κυριακήν.

Ὁ Θαυμαστὴς τῶν Ὡραίων Τεχνῶν, ἀγαπητὴ Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις, μοὶ παραγγέλλει νὰ σοι εἴπω ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος Δ. Λάλωσης, διαμένων ἐν Ζακύνθῳ.

Ὅταν γίνῃ ἡ κλήρωσις τῶν Δώρων μου, Λευκὴ Βιολέττα, θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματα τῶν εὐνοηθέντων ὑπὸ τῆς Τύχης συνδρομητῶν μου καὶ ὁ καθεὶς θὰ ἴδῃ ἂν καὶ τί ἐκέρδησε.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ «Διάπλασις» εἰς τοὺς φίλους της: Ἀκάματον Ποδηλάτην (καὶ ὄχι Ποδηλατιστήν, τοῦ ὁποίου ἡ εἴδησις ὅτι τώρα ὅλοι 'ς τὸ σπίτι των εἶνε καλὰ πολὺ μ' ἐχαροποίησε,—Ἐλκίδα Ἀναστασιάδου ἡ ὁποία ἔχει ὅλους τοὺς τόμους μου καὶ τοὺς θεωρεῖ ὡς ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα βιβλία που στολίζουν τὴν βιβλιοθήκην της,—Ἀηδόνα τοῦ Κολωνοῦ,—Γενναῖον Λαγών,—Γελαστὸ Παιδάκι, κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 2 Μαρτίου

51. Δεξίγριφος.

Νῆσος μεγάλη εἶνε τὸ πρῶτον,
ἀντωνυμία τὸ δεύτερόν μου·
ἐκ τῶν τριάκοντα γνωστῶν τυράννων
εἷς εἶνε, λύτα, τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους.

52. Στοιχειόγριφος.

Φῖ νὰ βγάλῃς, λὰ νὰ βάλῃς,
καὶ μετὰ σπουδῆς μεγάλης
κάποια λάμψις θὰ χαθῇ
καὶ πουλὶ θὰ πεταχθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἕκτορος Σ. Δεσύλλα.

53. Δημῶδες αἴνιγμα.

Τᾶντερα βαμπακερά,
σιδερένια τὰ πλευρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Παυλιάτου.

54. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ξενοφῶν, ὁ Λάμαχος, ὁ Κλέων καὶ ὁ Νέρων, μ' αὐτοὺς καὶ ὁ Ἡρόδοτος προσέρχεται προσφέρων] προθύμως πᾶσαν συνδρομήν, καὶ παρευθὺς προβάλλει] ἀρχαιοτάτη ἄνασσα μὲ πλουτη καὶ μὲ κάλλη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ

55. Κλιμακωτόν.

\+ + Πάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
\+ + + + διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε εἰς μὲν
\+ + τὸ ἀριστερὸν σκέλος νἀναγινώσκεται
\+ + + + τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, εἰς
\+ + δὲ τὸ δεξιὸν τὸ ὄνομα ἰσθμοῦ, εἰς
\+ + τὴν κατωτάτην βαθμίδα σύνδεσμος.
\+ + + + εἰς τὴν δευτέραν ἤπειρος καὶ εἰς τὴν
\+ + ἀνωτάτην μουσικὸν ὄργανον.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Καρδαμάκη.

56-58. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. Ἡ χεὶρ δοτᾶ ἔχει πολλά.
2. Ἡ ὅλη κοσμιότης καὶ ἀνατροφὴ ἐν τῷ λόγῳ εὑρίσκεται.
3. Κατηραμένος ὁ τοῦ ἀσεβοῦς οἶκος.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Κ. Κωζῆ

59-62. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις:

ἀρκῶ, οἶκος, ἐμός, Ρέα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἤσπερου.

63. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος τρώγεται;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαυμαστοῦ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν.

64. Ἐρώτησις.

Ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ῥάπτου καὶ τοῦ κλέπτου;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουκίου Σκεδόλα.

65. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θεοῦ, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστροφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, τὸ ἄνομα θεᾶς.

1. Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2. Θηρίον. 3. Ἡμίθεος. 4. Δημητριακὸς καρπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσαλλίδος

66. Ἐλλιποσύμφωνον.

α—αα—οω—ωαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Κερκύρας.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2-9 Δεκεμβρίου 1895

930. Ἐσχάρα (ἐς, χαρά).—**931.** Γέρων, Νέρων.—**932—934.** 1, Ἡ Βενετία. 2 ὁ Κικέρων. 3, ὁ Ρουβενς.—

935.

ΓΑΜΟΣ	Κ Ε
ΚΩΝΩΨ	ΥΔΩΡ
ΖΗΝΩΝ	Ρ Μ
ΣΙΜΩΝ	ΟΡΓΗ
ΑΡΙΩΝ	Σ Σ

937—938. 1, Χήν. 2, Κόκκυξ.—**939—942.** Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος υ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ταῦρος, ρυαξ, ὕαινα, Σῦρος.—**943.** Γονέας αἰδοῦ (γέρων, οὐδείς, νέος, ἐρωτῶ, ἀγάπη, σωτηρία, ἀτυχία, ἴδιον, δίδω, ὁμοιάζω, ὑψηλός).

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τακομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.